

THE
MONKEY'S
PAW

W. W. JACOBS

SPECIAL STUDENT AND BOOK CLUB EDITION

Bàn Tay Khi

W. W. Jacobs

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới thiệu](#)

[Bàn tay khỉ](#)

I

Ngoài trời, đêm lạnh và ướt, nhưng trong biệt thự Lakesnam màn bỏ bốn bề, và lửa cháy sáng rực trong lò.

Hai cha con ông White đang say mê đánh cờ. Người cha thua hai bàn nên có hơi bực.

Bà vợ ngồi gần bên ôn tồn bảo:

- Ông đừng nóng, có thể bàn sau ông sẽ thắng.

Ông chồng vừa ngẩng đầu lên đúng lúc để nhìn thấy một cái nhìn đồng loã giữa hai mẹ con...

Ngay lúc đó có tiếng động cửa bên ngoài và có tiếng chân bước về phía cửa. Ông White đứng lên mở cửa. Chủ và khách chào hỏi nhau rồi bước vào trong.

Khách lạ là một người cao lớn vạm vỡ, mắt nhỏ và sáng, mặt đỏ gay. Ông tự giới thiệu:

- Trung sỹ Morris.

Khách bắt tay những người trong nhà rồi ngồi xuống bên cạnh lò sưởi trong khi chủ rót rượu mời khách.

Đến ly thứ ba, đôi mắt khách lạ bừng sáng và ông ta bắt đầu nói chuyện. Gia đình nhỏ bé của chủ nhà gồm có ba người, quây quần chung quanh để nghe ông khách lạ từ phương xa kể nhiều chuyện kỳ quái.

Ông White gật gù nói với bà vợ và cậu con:

- Hai mươi một năm qua, khi cậu này ra đi lưu lạc giang hồ, cậu chỉ là một thiếu niên giúp việc trong kho hàng của mình. Bây giờ nhìn xem, cậu đã trưởng thành tốt đẹp!

Bà vợ góp ý:

- Cậu Morris có vẻ nhàn lắm.

Ông chồng:

- Tôi cũng muốn đi chu du thiên hạ, muốn ghé qua ấn Độ để biết với người ta.

Trung sỹ lắc đầu, bảo:

- Tôi nghĩ rằng ai ở đâu nên ở đó là tốt hơn hết.

Rồi đặt ly rượu xuống, ông khẽ thở dài rồi lại lắc đầu.

Ông White vẫn tiếp tục nói lên ý nghĩ của ông:

- Tôi muốn thấy những đền đài cổ, những ông phù thủy và những tay thuật sỹ. à, hôm trước cậu có nói sơ qua về câu chuyện bàn tay khí, cậu có thể kể thêm cho chúng tôi nghe không?

Trung sỹ vội gạt ngang:

- Thôi bỏ qua đi. Chuyện đó không đáng nói. Toàn nhảm nhí.

Nhưng bà White tò mò hỏi:

- Chuyện bàn tay khí? Chuyện đó ra sao?

Trung sỹ giải thích sơ qua:

- Đó là một câu chuyện có thể gọi là huyền bí.

Ba thính giả chồm tới lắng nghe. Ông khách mơ màng nốc cạn ly rượu rồi đặt xuống bàn. Ông White châm rượu vào ly.

Trung sỹ mò trong túi áo lấy một vật, đưa ra:

- Đây, bàn tay khí đây!

Nó cũng chẳng có gì lạ. Người ta đã phơi khô nó từ bao giờ.

Bà White ngả người ra sau, le lưỡi. Nhưng cậu con ngấm ngấm cẩn thận. Ông White hỏi:

- Cái này có gì đặc biệt không?

Trung sỹ Morris tiếp tục nói:

- Bàn tay khỉ này có một phép màu do một vị phù thủy đại tài ban cho nó. Vị phù thủy này muốn chứng tỏ là con người ở đời ai cũng có số mệnh, và kẻ nào toan cải đổi số mệnh sẽ bị tai nạn buồn phiền. Bàn tay khỉ này có phép màu. Ba người ở đây có thể xin mỗi người một điều ước.

Thái độ của khách lạ rất trịnh trọng nên thính giả không cười nữa.

Cậu Herbert hỏi:

- Tại sao ông không xin ba điều ước đó?

Trung sỹ nhìn cậu thanh niên với đôi mắt của kẻ lớn tuổi dành cho kẻ hậu sinh. Rồi ôn tồn đáp, gương mặt tái hẳn:

- Tôi đã có xin rồi!

Rồi nâng ly rượu lên nốc cạn. Bà White hỏi thêm:

- Còn có ai khác xin nữa không?

Trung sỹ đáp:

- Người đầu tiên được cả ba điều ước. Tôi không rõ hai điều trước là gì. Nhưng điều thứ ba là chết. Nhờ người đó chết nên tôi mới có vật này.

Giọng nói của ông ta rất trầm buồn, nghiêm nghị thành thử mọi người trở nên im lặng.

Ông White nói:

- Nếu cậu đã được ba điều ước rồi thì vật này không còn giá trị đối với cậu nữa. Tại sao cậu lại giữ nó để làm gì?

Trung sỹ lắc đầu:

- Tôi có ý định bán nó, nhưng nghĩ lại tôi không muốn. Vì nó đã gây tai nạn cho biết bao người rồi. Vả lại không ai mua đâu, không ai tin chuyện tôi nói. Họ nghĩ thời buổi này làm gì có những chuyện hoang đường như thế. Vài người đòi thử trước rồi mới trả tiền sau.

Ông White lại hỏi:

- Nếu cậu được phép xin thêm ba điều khác, cậu có muốn không?

Trung sỹ lắc đầu:

- Tôi không biết, tôi không nghĩ tới vấn đề đó.

Y cầm bàn tay khỉ lên xoay qua xoay lại giữa mấy ngón tay rồi bỗng ném nó vào lửa.

Ông White kêu lên một tiếng, cúi xuống kéo nó ra thật nhanh.

Trung sỹ trịnh trọng:

- Nên đốt nó đi là hơn.

Ông White lắc đầu:

- Nếu cậu không muốn giữ nó thì cậu cho tôi.

Trung sỹ lắc đầu:

- Không được. Tôi ném vào lửa. Nếu ông tiếc mà giữ nó lại thì có chuyện gì xảy ra, ông đừng phiền tôi. Ông nên ném vào lửa đi cho được việc.

Ông White lắc đầu, chăm chú ngắm vật mà ông vừa làm chủ. Một lúc sau ông hỏi:

- Muốn ước, phải làm thế nào?

Trung sỹ:

- Nắm vật này trong tay mặt và lớn tiếng nói rõ những điều ước. Nhưng tôi khuyên ông hãy suy nghĩ cẩn thận lại. Nên thấy rõ những hậu quả của hành động của ông.

Bà White kêu lên:

- Giống như chuyện ả Rập "Ngàn lẻ một đêm".

Bà đứng lên lo buổi ăn tối, nói đùa:

- Đâu, ông ước cho tôi có bốn tay để làm công việc nhà nhanh chóng.

Ông chồng lấy bảo vật trong túi ra, và cả ba người trong gia đình bật cười khi trung sỹ hốt hoảng nắm tay ông lại, dặn dò thêm:

- Nếu ông cương quyết xin ba điều ước thì nên xin sao cho hợp lý.

Ông White vỗ lại vật trong túi, kéo ghế mời trung sỹ ngồi xuống bàn.

Trong khi ăn, người ta quên câu chuyện đùa chú, nhưng sau lúc ăn cả ba người ngồi quây quần bên anh quân nhân để nghe chuyện kỳ thú ở Ấn Độ.

Ông khách cáo từ, Herbert tiễn ông ra cửa rồi quay vào ngay nói với cha mẹ cậu:

- Nếu câu chuyện huyền hoặc về cái bàn tay khỉ là chuyện bịa đặt cũng như các câu chuyện phiêu lưu mạo hiểm mà ông ta vừa kể cho mình nghe thì mình có bảo vật đó cũng chẳng ích gì.

Bà White nhìn chồng chăm chú rồi hỏi:

- Ông có trả cho cậu đó chút đỉnh gì không?

Ông chồng:

- Của chả đáng gì. Cậu ta không thèm nữa, ném vào lửa. Tôi lượm mót, cậu ta lại khuyên tôi vứt đi.

Cậu Herbert vẽ tin tưởng:

- Đâu mình thử ước xem. Nếu linh ứng thì gia đình mình sẽ giàu có, tên tuổi, hạnh phúc. Ba hãy ước được làm vua. Và trước khi làm vua, ba sẽ không... thờ bà.

Nói xong cậu chạy quanh bàn ăn vì mẹ cậu đuổi theo toan "ký" vào đầu cậu về câu nói phạm thượng đó.

Ông White lại móc túi lấy đùa ra, nhìn nó với vẻ bán tín bán nghi, lẩm bẩm:

- Tôi chưa biết phải ước gì đây? Kể ra thì đời tôi đầy đủ, chẳng thiếu thứ gì.

Cậu con đến bên cạnh cha, nói:

- Bây giờ nếu có thêm một ít tiền xài chơi chắc ba thích lắm. Vậy ba nên ước có hai trăm bạc.

Người cha cười dễ dãi, như tự tha thứ tánh dễ tin của mình rồi cầm bàn tay khỉ đưa lên cao, vẻ trịnh trọng. Ông nheo mắt về phía bà vợ đang ngồi sau chiếc dương cầm. Bà đánh lên mấy nốt nhạc thật mạnh.

Ông chồng đồng dạ nói to lên:

- Tôi muốn có hai trăm bạc.

Bà White đánh thêm mấy nốt nhạc như để phụ họa với lời ước ao của chồng.

Nhưng liền sau đó ông White kêu lên:

- ý trời đất ơi! Nó nhúc nhích!

Vừa lạ, ông vừa nhìn cái bàn tay khỉ đang cử động trên sàn. Ông nói tiếp:

- Khi này tôi có ước là trông thấy bàn tay này nhúc nhích trong bàn tay tôi như một con rắn. Rõ ràng là điều tôi ước đã được ứng nghiệm.

Cậu con cầm bàn tay khỉ lên, đặt trên bàn, nói:

- Nhưng con chưa thấy có tiền, và con cam đoan là số tiền đó sẽ không bao giờ đến với ta.

Bà vợ hoang mang bảo chồng:

- Ông ước chuyện không hay!

Ông chồng lắc đầu:

- Chỉ là trò đùa thôi. Bà đừng thắc mắc. Dù sao chuyện này cũng làm cho tôi kinh sợ.
Cả gia đình ngồi bên lò sưởi. Hai cha con ông White ngồi hút ống điếu.
Bên ngoài gió gào dữ dội hơn bao giờ hết, cánh cửa trên lầu bị gió đập kêu rầm rầm, tiếng động đó khiến ông White lo sợ không đâu.
Bầu không khí lạ thường bao trùm gia đình cho đến khi họ đi ngủ.
Cậu Herbert nói:

- Con hy vọng ba sẽ nhận được số tiền hai trăm bạc mà ba ước trong một túi lớn đặt trên giường của ba và sẽ có một cái gì ghê gớm ngồi trên nóc tủ chúng kiến lúc ba nhận số tiền đó.

II

Sáng hôm sau trời trong sáng, Herbert mỉm cười trước những điều lo sợ hoang đường trong đêm. Bàn tay khỉ bỏ lẫn lóc trên mặt bàn trong phòng. Điều này cho thấy là báu vật lúc này không được người ta tín nhiệm, tung tiu như trong đêm.

Bà White nói:

- Tôi nghĩ ông quân nhân nào cũng vậy. Họ mê tín dị đoan lắm. Vậy mà chúng mình cũng chịu khó lắng nghe. Thật là vô lý. Vào thời buổi này làm gì có những chuyện ước nguyện như vậy! Và nếu như chuyện này có thật thì số bạc hai trăm đến tay ông bằng cách nào?

Cậu Herbert xen vào:

- Chắc là từ trên trời rơi xuống!

Ông White nói:

- Cậu Morris quả quyết là các điều ước ứng nghiệm một cách tự nhiên khiến người ta nghĩ đó là sự ngẫu nhiên.

Sau khi ăn xong, Herbert đứng lên:

- Nếu có tiền thật thì ba hãy giữ nguyên trước khi con về. Con chỉ sợ số bạc đó sẽ biến ba thành một người hà tiện và má với con phải giữ số tiền đó cho ba.

Bà mẹ cười trước câu nói đùa của con. Bà theo Herbert ra cửa rồi quay trở về bàn ăn. Bà có vẻ vui tươi trước thái độ dễ tin của ông chồng.

Dù vậy khi nghe người phát thư gõ cửa, bà cũng chạy nhanh ra hy vọng có tiền. Nhưng bà chỉ nhận được giấy đòi tiền Herbert may quần áo của ông thợ may.

Đến bữa ăn chiều, vẫn không có gì mới lạ. Bà mẹ lẩm bẩm:

- Chốc nữa đây thằng Herbert về, nó sẽ chế nhạo ông nhiều nữa cho mà coi!

Ông White rót bia vào ly nói:

- Có một chuyện lạ là bàn tay khỉ cử động khi tôi nắm nó trong tay.

Bà vợ cười:

- Đó là tại ông giàu óc tưởng tượng.

Ông chồng nhấn mạnh:

- Tôi không nghĩ mà tôi biết rõ ràng nó cử động...

Bà vợ không đáp, bà đang nhìn một người bên ngoài đang có những cử chỉ khác thường. Ông này nhìn đăm đăm vào nhà, nhưng do dự nửa muốn vào nửa muốn không.

Bà White thấy kẻ lạ ăn mặc đàng hoàng, đầu đội nón thật mới. Ba lần y đứng lại trước cổng rồi tiếp tục đi. Đến lần thứ tư y đứng lại, đặt tay lên cổng rồi bỗng nhiên cương quyết đẩy cửa cổng bước vào con đường đưa tới trước cửa nhà.

Bà White vội vàng cởi khăn choàng trước ngực giấu dưới nệm.

Bà đưa khách lạ vào phòng. Ông này có vẻ không được tự nhiên. Ông thường nhìn trộm bà và lơ

đăng nghe bà giải thích vì sao phòng khách không được ngăn nắp như thường ngày.
Bà White không dám hỏi ngay lý do cuộc viếng thăm của khách lạ. Sau cùng ông khách mới nói:
- Thưa bà, tôi được người ta nhờ đến đây để...
Khách im lặng một lúc rồi tiếp:
- Tôi từ Maw và Meggins tới đây.
Bà White giật mình, hốt hển nói:
- Có việc gì không? Herbert có chuyện gì?
Ông chồng xen vào:
- Bà nên bình tĩnh. Mời ông ngồi. Chúng ta nên thông thả. Tôi nghĩ ông không mang tin dữ đến cho chúng tôi, phải vậy không?
Vừa nói ông vừa nháy mắt với khách lạ.
Ông khách ập ứng:
- Tôi rất tiếc...
Bà White vẫn không an tâm:
- Con tôi bị thương?
Khách lạ gật đầu, ôn tồn nói:
- Dạ phải, cậu Herbert bị thương nặng. Nhưng cậu cảm thấy không đau đớn gì hết!
Bà mẹ chấp hai tay lại kêu lên:
- Cám ơn Chúa đã giúp con tôi. Chưa đã...
Bà chưa dứt lời, bỗng thấy khuôn mặt buồn thảm của khách lạ, bà nắm bàn tay chồng để giữ bình tĩnh.
Im lặng một lúc thật lâu, khách lạ nói thật nhỏ:
- Cậu Herbert bị kẹt trong guồng máy!
Ông White lặp lại câu đó như một tiếng vang:
- Kẹt trong guồng máy!
Rồi ông nhìn ra ngoài cửa sổ, siết chặt bàn tay vợ.
Ông nói với khách lạ, giọng thật buồn:
- Herbert là đứa con duy nhất còn lại của chúng tôi. Nó chết rồi, chúng tôi thật là bơ vơ.
Khách lạ ho mấy tiếng, đứng lên từ từ bước về phía cửa sổ. Ông nói:
- Công ty phái tôi đến để tỏ lời phân ưu với ông bà về tai nạn đáng tiếc vừa qua.
Khách nói một hơi không nhìn đôi vợ chồng già, tiếp tục:
- Tôi chỉ là nhân viên của công ty, xin ông bà hiểu cho tình thế của tôi.
Không ai trả lời. gương mặt bà vợ tái xanh, đứng trông và hơi thở của bà chỉ còn thoi thóp. Còn ông thì có vẻ xa vắng.
Khách lạ nói tiếp:
- Công ty Maw và Meggins không nhận trách nhiệm trong tai nạn này. Nhưng vì cậu Herbert đã giúp việc lâu năm cho công ty nên công ty quyết định gửi đến cho ông bà món tiền gọi là...
Ông White buông bàn tay của bà vợ mà ông đang nắm, nhìn khách lạ với đôi mắt đầy kinh hãi:
- Bao nhiêu?
- Hai trăm bạc.

III

Trong nghĩa địa mới lập, rộng thênh thang, cách nhà độ hơn dặm, hai vợ chồng già chôn cất đứa con duy nhất. Học trở về nhà sống âm thầm như hai chiếc bóng.

Chuyện xảy ra quá nhanh chóng khiến họ ý thức được tầm quan trọng của vấn đề. Họ vẫn ở trong tình trạng chờ đợi, hy vọng một cái gì xảy ra để cho họ nhẹ bớt được phần nào gánh nặng sầu đau, quá nặng đối với hai vợ chồng già.

Nhưng ngày lại ngày thấm thoát qua và niềm hy vọng mơ hồ của họ trở thành tuyệt vọng. Họ sống âm thầm. Cả ngày không trao đổi với nhau một lời, vì họ chẳng còn gì để nói. Cho nên ngày tháng đối với họ thật dài, dài không chịu nổi.

Một tuần sau, ông White giật mình thức giấc vào lúc nửa đêm. Ông dang cánh tay ra và chỉ thấy một mình trên giường.

Gian phòng tối đen, chỉ có tiếng khóc nghẹn ngào bên cửa sổ. Ông ngồi dậy, lắng nghe một lúc rồi bảo:

- Bà ơi! Bà vào đây, ở đó coi chừng trúng sương, trúng gió.

Bà vợ khóc oà lên:

- Nhưng con tôi còn lạnh hơn tôi nhiều!

Ông chồng vẫn còn mê ngủ, ông nằm xuống chiếc giường ấm êm, nhắm mắt lại.

Ông đang mơ màng thì nghe tiếng bà vợ hét lên thật hãi hùng. Ông lồm cồm bò dậy thì nghe tiếng bà vợ la tiếp:

- Cái bàn tay khỉ! Cái bàn tay khỉ!

Ông chồng hỏi:

- ở đâu? Để làm gì?

Bà vợ thất thểu tiến về phía ông nói:

- Tôi muốn thấy cái bàn tay khỉ! Ông đã thiêu hủy nó chưa?

- Chưa. Tôi để nó ở ngoài phòng khách, trên giá đàn. Nhưng để làm gì?

- Mình mới chỉ ước có một điều, còn hai điều nữa.

Ông chồng kêu lên giận dữ:

- Trời ơi! Bấy nhiêu đó còn chưa đủ sao?

Bà vợ cũng to tiếng không kém:

- Chưa! Tôi còn có thể ước thêm một điều nữa. Ông xuống dưới lấy lên đây. Nhanh, nghe không? Và ước cho thằng Herbert sống lại.

Ông White ngồi dậy, vút mền sang một bên, hoảng hốt:

- Trời đất! Bà có điên không?

Nhưng bà vợ vẫn cương quyết:

- Ông đi lấy ngay đi. Và ước cho thằng Herbert sống lại.

Ông chồng quệt lửa thấp ngọn nến, bảo:

- Bà nên đi ngủ đi, bà không biết bà đang nói gì.

Bà vợ vẫn không chịu thua:

- Chúng ta đã có điều ước thứ nhất, tại sao lại không có điều ước thứ hai?

Ông chồng lẩm bẩm:

- Đó là một sự ngẫu nhiên.

Bà cụ ré lên:

- Ông có đi nhanh không! Và ước y như tôi nói.

Ông chồng đành đi xuống lầu trong đêm tối, mò mẫm vào phòng khách. Đến bên lò sưởi ông thấy bảo vật vẫn nằm ở chỗ cũ. Một sự lo sợ xâm chiếm lấy hồn ông. Ông sợ ước cậu con sống lại, cậu sẽ bị tật nguyền suốt đời. Với sự lo sợ đó ông toát mồ hôi, lò mò mãi mà không trở lên

lầu được.

Nét mặt của bà vợ đổi sắc khi ông White bước vào phòng ngủ. Ông cảm thấy sợ cả bà vợ của ông.

Bà vợ kêu lên:

- ước đi!

Ông ấp úng nhưng bà vợ lại quát:

- ước đi!

Ông White nắm tay đưa lên:

- Tôi ước con tôi sống lại!

Cái bàn tay khỉ rơi xuống sàn. Ông thấy nó nhúc nhích.

Hai vợ chồng già chăm chú nhìn bảo vật một lúc, tâm trí như đặt hết tin tưởng vào phép lạ. Một lúc sau bà vợ tiến đến bên cửa sổ, vén màn lên. Bà đứng đó, nhìn ra ngoài chờ đợi cậu Herrbert sống dậy trở về.

Ông chồng ngồi bất động trên ghế. Ông cảm thấy khí lạnh thấm vào cơ thể, nhưng vẫn ngồi yên, thỉnh thoảng liếc về phía bà vợ đang nhìn lom lom ra phía ngoài đường.

Ngọn nến đã tàn, ném những mảnh ánh sáng chập chờn lên trần, lên tường. Cuối cùng, khi tim nến đã lụi, đốm lửa bỗng loé lên lần chót rồi phụt tắt. Ông White thấy nhẹ người khi bảo vật không đem lại lời ước thứ hai của ông. Ông trở về giường nằm. Một hai phút sau bà cụ cũng đến ngồi bên ông.

Không ai nói với ai lời nào, cả hai nằm trong tiếng tích tắc của đồng hồ. Trong sự yên lặng của đêm, dường như có tiếng răng rắc xuất phát từ thang lầu, tiếng chuột chạy sát chân tường.

Bóng tối như đè lên người khiến ông cụ ngột ngạt, khó chịu. Sau khi nằm ráng một chút để lấy can đảm, ông cụ lấy hộp quẹt, bật lửa lên, đi xuống lầu để tìm một cây nến khác.

Đúng vào lúc đó có tiếng gõ cửa thật nhẹ, lén lút cho nên tiếng động rất nhỏ, gần như đủ lớn để cho người nghe thấy.

Hộp quẹt rơi khỏi bàn tay ông White. Ông đến chết sững, hơi thở của ông ngưng lại cho đến khi tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa. Bấy giờ ông mới quay lưng lại để chạy về phòng ngủ, đóng cửa thật nhanh.

Một tiếng gõ cửa thứ ba vang động khắp nhà. Bà cụ giật mình kêu lên:

- Cái gì vậy?

Ông chồng run run đáp:

- Chuột, một con chuột chạy lên thang lầu, suýt dẫm lên chân tôi.

Bà cụ ngồi trên giường lắng nghe. Lại một tiếng động vang lên khắp nhà. Bà kêu lên:

- Herbert về! Chính Herbert về.

Bà chạy về phía cửa, nhưng chồng bà đã tới trước bà. Ông nắm tay níu bà lại, hỏi:

- Bà định làm gì?

Bà cụ kêu lên:

- Herbert về! Nó là con tôi. Ông phải để tôi mở cửa cho nó vào. Buông tôi ra!

Ông cụ run rẩy, van nài:

- Không! Bà không nên cho nó vào!

Bà cụ bất bình:

- Coi kìa! Ông sợ cả con ông nữa sao? Hãy buông tôi ra. Để tôi mở cửa cho nó vào.

Rồi bà nói to:

- Má đây! Herbert, chờ má một chút!

Lại thêm một tiếng, rồi hai tiếng gõ cửa. Bà vợ vùng khỏi tay chồng, chạy ra khỏi phòng. Ông chồng theo bà tới cầu thang, dang tay bắt lực gọi với theo, nhưng bà lao xuống đến tầng dưới. Ông nghe tiếng mở khoá và tút chốt thật khó khăn. Thế rồi tiếng bà vợ hỗn hển kêu to:

- Còn cái chốt! Ông mau xuống mở giùm đi!

Trên lầu, ông chồng đang quỳ xuống sàn mò kiếm cái bàn tay khi. Ông cố kiếm được nó trước khi kẻ gây ra tiếng gõ cửa bước vào nhà.

Trong khi đó tiếng gõ cửa vang dội liên tiếp như một loạt súng. Ông nghe tiếng kéo ghế mà bà vợ đặt ngay trước cửa. Ông nghe tiếng chốt cửa khua lên. Cũng trong lúc đó ông tìm được cái bàn tay khi.

Hỗn hển, ông nắm nó vào bàn tay, đưa lên cao nói lên lời ước thứ ba và cũng là lời ước cuối cùng.

Đột nhiên tiếng gõ cửa ngưng ngay tức khắc, mặc dầu những tiếng động trước đó vẫn còn vọng dội vào trong nhà. Cùng lúc ông nghe tiếng ghế kéo ở phía cửa và cánh cửa mở toang. Gió lạnh lùa vào, thổi tạt lên tận cầu thang...

Tiếng rên đầy đau đớn thất vọng của bà vợ khiến ông White có thêm can đảm để chạy xuống bên cạnh bà. Rồi như còn quán tính, ông chạy thẳng ra cổng bên ngoài. Ngọn đèn đường lù mù đối diện với ngôi nhà toả ánh sáng yếu ớt xuống con đường im vắng, không một bóng người...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>